

Iltaisella siilivaari,
piikkivanhus kerrassansa,
tuli tuohon kaalimaahan,
sinne kasvien sekahan.
Siellä sitten ihmetteli,
kummasteli kulkijoita,
joit oli ties mistä tullut,
outoja kovin olivat.

Siitä vastahan tulikin,
liikehti kuin kummajainen,
otus outo, ihmeellinen,
eläinkö sekin olisi?
Sillä suuren sarvet päässä,
silvät sarvien nenissä.
Vielä matka mielessänsä,
vaik'ei ollut jalkojakan.

Saipa siihen lapsiparvi,
pienet ihmiset tulivat,
hyppelivät, huutelivat.
siinä leikkien lomassa.
- Siinäpä iso etana,
siinä poudan ennustaja!
Kaksikkoa kurkistellen,
katsellen ja ihmetellen.

Kovin pelkäsi etana,
kauhistuipi siilivaari.
Siili se kerälle kiertyi
piikit nosti suojaksensa.
Niin kuin myös iso etana
peitti vielä silmänsäkin.
Muka piilossa olivat,
turvassansa kumpanenkin

Silloin poika liinatukka,
tuo vikkellä miehen alku.
niitä korrella kutitti,
hipsutteli heinän päällä.
Siitä siilikin menohon,
piikkivaari sai pakohon.
Mutta poika liinatukka
etanankin elvytteli,
herätteli, hyssytteli.

Sille lausui ja lorusi
sanaeli vanhan virren:
”Hei etana näytä sarves
huomenna olisko pouta?”
Kysyi kummalta kujalla
etanalta kaalimaalla.
Jopa arvasi etana,
siitä silmänsä avasi.

Mutta kun on varren päässä
silmit suuret ja näkevät.
Siitä lapset arvelivat
Tuumailivat toisillensa
Kyllä se etana tiesi
kun se sarvensa avasi,
et on pouta huomennakin
kesäpäivä kaunihimpi.

Siitä suori siilivaari
pesän kaivoi kannon alle,
suojansa et saisi sitten
kun se pouta päättynävi.
Siitä jatkoivat eloa
siilivaari ja etana.
Toinen poutaa ennustellen,
toinen peljäten sadetta.